

Ormen i mitt paradiset

Jag lämnar Södersjukhuset akuten själv efter flera timmars väntan för att få veta varför jag i fredags kväll plötsligt fick så kraftigt ont i huvudet och svimmade av. Jag blev rädd.

Jag har gått med andra kroppsliga skador och som min dotter sa, "nej mamma du blir aldrig rädd".

För att utesluta eventuell blödning i hjärnan gjorde man röntgen. Visade inget. Glädjen är så stor.

Men min kropp mår inte bra på grund av min psykiska ohälsa och min fibromyalgi.

I 15 år har jag kämpat mig tillbaka till ett så vanligt liv att jag tycker jag kan kalla det "svenne-liv".

Och jag trivs i hur det ser ut. Och så kommer det här, nu?! Känns orättvist, fel och jag är oerhört ledsen egentligen men min kropps signaler fungerar inte som hos andra.

Jag har tagit upp detta med min läkare på öppenspsykiatrin, som är överläkare där och oerhört bra.

Och hur mycket han än vill hjälpa mig så går det inte på vissa plan.

Jag tänker mycket på utanförskapet jag ofta känner. Trots att jag klarat mig rätt bra utseendemässigt så kan jag som nu må oerhört dåligt. Men det syns inte och enbart genom det blir jag en utböling känner jag.

Under natten på sjukhuset fanns min dotter, min mor och två riktiga vänner som jag känt så länge.

Jag hörde av mig till dom för att få styrka och dom slöt upp direkt via telefon. Tack Sussi och Jonte, som jag träffade första gången som en trotsig tonåring. Det är så viktigt att ha folk omkring sig som på riktigt finns där.

Tyvärr har jag svårt att släppa min känsla – "räcker det inte nu?" Har jag verkligen inte visat vem jag vill

vara idag. Jag är ingen perfekt människa och självklart finns det saker jag kan ändra på, men dom åren det tagit mig och hela min familj att faktiskt se hela min livsinställning förändras borde ge mer utdelning känner jag. Som kristen blir det ännu svårare. Mer smärtsamt. Jag är en lejoninna men även så sårbar och jag tror att jag inför mig själv behöver erkänna det.

Självklart blir jag och alla vi andra som lyckas komma ut på "andra sidan" starkare varje gång. Men jag har svårt att inte känna: *låt mig enbart leva i lugnet.*

Låt mig få vara den jag blivit. För sånt här tar så på mina krafter. Och att sådana här situationer skapar enorma triggers behöver jag nog ej nämna men den tiden är ändå förbi. Jag vet att det inte längre hjälper mig.

Det är tyst. Jag har mött en person på Ringvägen på väg till Mariatorget. Undrar hur hans liv ser ut. Om han har ett hem? Stockholm har blivit så kallt och vi pratar knappt med varandra längre känns det som.

Julen närmar sig. En till jul utan min son. Men jag tar styrka ifrån allt jag kan för att orka.

Hans dom är juridiskt rätt. Moraliskt? Det är där jag som hans mor, jag som gav honom livet, har så svårt att förstå hans handling. Men oj, vad jag älskar mina barn.

Jag förstår att jag har mycket kvar att arbeta med. Och jag måste det. Mitt liv har alltid känts helt ok men på sistone är det som om ormen i mitt paradiset enbart legat på lur och väntat på att få spruta in sitt gift.

Och egentligen finns ormen enbart i mitt eget huvud.

Min tro är så.

Tack till er alla där ute som läser mina texter.

Stay safe.

Text: Minna

Bild: AI-genererad från Pixabay